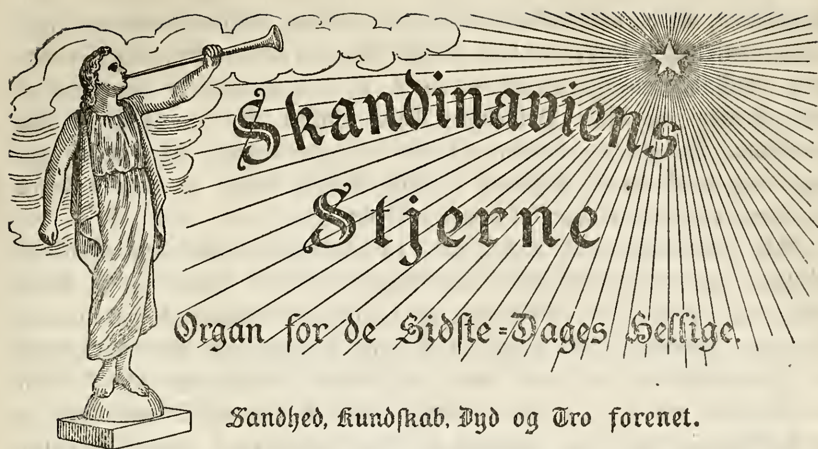

Sandhed, Kundskab, Dyd og Tro forenet.

Nummer 8	15. April 1908.	57. Aargang

Et Punkt af stor Betydning.

Siden Organisationen af Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Hellige har der været mange smaa Sekter, som have kopieret nogle af dens ledende Læresætninger, og have samlet omkring sig Tilhængere, der have bidraget til deres Understøttelse. Lederne i disse Bevægelser have været istand til at se Skønheden og Sammenhængen i Evangeliets første Principper, som de ere aabenbarede fra Himmelen i disse de sidste Dage, og have fundet det meget let at paapege, hvori de harmonere med Kirkens Lære, som blev indført af Frelseren og Apostlerne i de tidligere Tider. Tro, Omvendelse, Neddyppelsens Daab til Syndernes Forladelse og Haandspaalæggelse for den Helligaands Gave ere Principper saa tydeligt fremsatte i det nye Testamente, at naar de forklares paa en ligefrem Maade og stadfæstes ved Citater fra de fire Evangelier og Epistlerne, da blive de beredvilligt antagne af Folk, der have fældet en forudfattet Dom mod de Sidste-Dages Hellige, og som vægre sig ved at have Forbindelse med et Folk, der er saa foragtet som de saakaldte „Mormoner". Disse Sekterere have haft en Del Fremgang ved at disse „Mormon"-Lærdomme ere blevne prædikede udenfor hvad der kaldes „Mormonismen".

Nogle af dem have ogsaa lært den „Mormon"-Lærdom, at Tegnene, som Kristus sagde skulle følge dem, som tro, kunde nydes i denne Tid lige saa vel som i forrige Tider. Da dette er forskelligt fra den almindelig antagne Theori, at de alle vare afskaffede i det første Aarhun-

drede af den kristne Tidsregning, saa er Opmærksomheden henledet paa Sandheden, og de orthodokse Vildfarelser blottes. Andre Principper, som „Mormonismen“ lærer, saasom Kristi andet Komme, Legemets Opstandelse, Tusindaarets Fredsregering o. s. v., ere adopterede af nogle af disse Sekter, og disse Principper have hjulpet til at opbygge de nye Samfund. De gamle saakaldte „kristne“ Organisationer have ogsaa antaget noget af hvad Profeten Joseph Smith lærte, og have i deres Foredrag og private Samtaler gjort Brug deraf.

Alt dette har uden Tvivl haft en Indflydelse paa den offentlige Mening, og det vil tilsidst tilvejebringe en bedre Opfattelse af Kristi Lære, og Herren, som virker paa en forunderlig Maade, for at fremme sine store Hensigter, vil styre det hele til Sandhedens endelige Triumf og Frembringelsen af hans store og herlige Sidste-Dages Værk. Men der mangler een Ting i disse Efterlignelser, Kopier og Tilpasninger af de Lærdomme, som ere aabenbarede fra Himmelen i denne Uddeling, og det er en meget alvorlig Udeladelse. Det er nemlig Fuldmagten til at administrere Evangeliets Ordinanser, saa at de kunne være antagelige for den Allerhøjeste. Gud har udtrykkelig tilkendegivet den Kendsgerning, at han ikke vil antage noget, uden det er udført i hans Navn og gennem hans Myndighed, og at denne ikke kan anmasses af hvilken som helst Person, lige meget hvor lærd eller fremstaaende han end monne være i Menneskenes Øjne, til at fungere som Præst i et religiøst Samfund.

Betragt for Eksempel Daabens Ordinanse: For at den kunde udføres antagelig, baade i Himmelen og paa Jorden, maa den forrettes i Faderens og Sønnens og den Helligaands Navn. Dette betyder, at Guddommens Myndighed er given den Person, som handler i Treenighedens Navn. Den er til ingen Nytte, uden at den er udført ved denne Fuldmagt. „Ingen tager sig selv denne Ære, men den, som er kaldet af Gud.“ Selv Kristus, den Hellige, „har ej heller tillagt sig selv den Ære at blive Ypperstepræst“. Han modtog denne Myndighed fra sin himmelske Fader. Han gjorde intet af sig selv; endog de Lærdomme, som han fremsatte, sagde han, vare ikke hans, men at han havde modtaget dem fra sin Fader. Da han ordinerede sine Apostler til at prædike og forvalte de Ting, som høre Himmeriges Rige til, sagde han: „Ligesom du har sendt mig til Verden, saa har og jeg sendt dem til Verden. Hvem I forlade Synderne, dem ere de forladne, og hvem I beholde dem, ere de beholdne.“ Paa den Maade modtoge Apostlerne den nødvendige Fuldmagt til at handle i Jesu Kristi Navn, saa at de, som modtoge dem, annammede ham, og hvo, som forkastede dem, forkastede ham, og paa samme Maade annammede eller forkastede de Faderen, som sendte ham.

Apostlerne fik derfor den samme Myndighed som den, Kristus havde

erholdt af sin Fader, og kunne derfor ordinere andre Personer til at forvalte, alt eftersom de vare paavirkede af den Helligaand til at gøre. Det forholdt sig saaledes med Apostelen Matthias' Udvælgelse, der blev ordineret og regnet blandt de andre elleve, efter at Judas faldt og gik sin Fortabelse i Møde. (Ap. G. 1:22—26.). Vi læse i Apostlernes Gerninger og i Epistlerne, at de ligeledes ordinerede Ældster og andre Embedsmænd til at forvalte i Kirkens Tjeneste, og saaledes bleve Kirkens Ordinanser forrettede med guddommelig Fuldmagt og vare anerkendte i Himmelen, som om de vare udførte af Frelseren selv. Ingen havde Ret til at udføre noget af dette hellige Arbejde, uden han var kaldet dertil gennem den Helligaands Inspiration og af Herrens bemyndigede Tjenere, og ordineret af dem til Embedets Forvaltning efter det Mønster, som Frelseren gav dem.

At denne Myndighed i Aarhundreder har været tabt i Verden, er klart at forstaa for tænkende Folk, som læse og anerkende historiske Kendsgerninger, og som ikke ere gennemsyrede af menneskelige Traditioner, som i en mærkværdig Grad have været fremherskende i den religiøse Verden. Hvis den Myndighed havde vedvaret fra Apostlernes Dage, da vilde der ikke have været nogen Nødvendighed for alle de forskellige Sekter, som ere oprettede efter menneskelige Meninger og Begreber. Naar man spørger Nutidens Præster om, hvorfra de have modtaget deres Myndighed til at administrere i Evangeliets Ordinanser, henvise de i Almindelighed til den Fuldmagt, som Jesus overdrog de elleve Apostler efter hans Opstandelse; men sund Fornuft burde vise dem, at denne Fuldmagt, som hentydes til, var kun for de elleve. Den kunde visselig ikke mere give Fuldmagt til nogen i denne Tidsalder, end en saadan til en romersk Embedsmand i Cæsars Dage kunde af en Engelskmand gøres Krav paa i denne Tid. Det er i Sandhed forbavsende, at intelligente Mennesker kunne tage Tilflugt til saadanne tomme Udflugter.

Hvis der havde været nogen virkelig Suksession i Apostelembedet og Præstedømmet i den første kristne Kirke, da vilde der have været Apostler, Profeter og andre inspirerede kirkelige Embedsmænd ned til den nærværende Tid, men deres fuldstændige Udeblivelse i Aarhundreder modbeviser den Paastand, at der har været en vedvarende Suksession. Ligesom en Konges Eftertræder maa være en Konge, saa maa ogsaa en Apostels Eftertræder være en Apostel; og Udeblivelsen af Aabenbaring, som er væsentlig for Meddelelsen af guddommelig Myndighed, er yderligere Bevis for Afbrydelsen i Sukskessionen. Derfor, omendskønt Individer kunne kopiere Formen af Ordinanserne, som tilhørte den kristne Kirke, forrette dem paa den samme Maade, som da var gældende, og bruge den af Herren foreskrevne Formular, saa vare de dog ugyldige og til ingen Nytte, dersom de fungerende ikke vare i Besiddelse af Myn-

dighed. De have ikke mere Ret til at tage sig selv denne Ære end nogen anden, som ikke gør Fordring paa gejstlig Uddannelse eller Beskikkelse af Mennesker. Dette er et vigtigt Punkt, hvorpaa den almindelige Opmærksomhed burde henvendes.

Omend de Sidste-Dages Hellige forkynde til Verden, at Herren har genoprettet guddommelig Myndighed, og at hans udvalgte Tjenere paa Jorden ere i Besiddelse af den, saa misbillige de dog ikke det gode, som udføres og er blevet udført i de forskellige religiøse Organisationer i Verden. Alle Bestræbelser, som ere gjorte med det Formaal for Øje at sprede Lys og Sandhed, at opløfte den faldne Menneskehed, at omvende Hedningerne, at bespise de Fattige, klæde de nøgne og lindre Menneskets Lidelser, samt forbedre Stillingen iblandt Mængden; alle de fortræffelige Barmhjærtigheds- og Velgørenheds-Foreninger, Missions-Bevægelser og andre Anstrængelser, der ere til Gunst for Civilisationen og Menneskets Forfremmelse, ere af Gud, og ville bidrage til Kredit og Belønning for de gode Folk, som have planlagt og deltaget i dem. Men det er en helt anden Sag; det giver En ikke Rettighed til at administrere hellige Ordinanser i Guddommens Navn. En saadan Myndighed maa ingen paatage sig selv; den kan kun komme fra Gud alene, paa den af ham bestemte Maade; og uden Ledsagelsen af en saadan Beskikkelse og Ordination ere de Handlinger, som udføres, ugyldige. Dette er det vigtige Punkt, vi ønske, at man burde lægge særdeles Vægt paa.

Saaledes kunde Sekter mangfoldiggøres, Prædikanter kunde fremstaa her og der og fremføre nye theoligiske Systemer eller forklare deres Ideer om den gamle Theologi; de kunde kopiere hvad som var udført af Profeter og Apostler i forrige Tider og tiltrække sig enten store eller smaa Flokke af Tilhørere, men det vil alt være uden Virkning i Himmelen, fordi det ikke har været anerkendt, beskikket eller anordnet af Gud.

Gud har talet fra det høje i disse de sidste Dage; Jesus Kristus, hans Søn, har aabenbaret sig; tjenende Engle, som engang vare iklædte guddommelig Fuldmagt paa Jorden, have genbragt denne Magt og Myndighed, og den er kommen hertil for sidste Gang. Den udgør den store og fuldendte Adskillelse mellem det, som almindeligt kaldes „Mormonisme", og alle de af Mennesker dannede religiøse Systemer paa Jorden. — C. W. P.

Et ældgammelt Tempel.

Levningerne af et ældgammelt Tempel ere blevne opdagede i det Indre af en Skov i Guatemala. En Dilettant i Arkæologi ved Navn A. M. Tomsen var for fire Aar siden paa en Forretningsrejse i Staten Sonora i Mexico; imedens han opholdt sig der, opstod det Ønske hos

ham at gennemtrænge nogle af de ukendte Urskove i Centralamerika, og han udrustede sig omhyggeligt til en saadan Ekspedition.

Efter et flere Maaneders Ophold iblandt Majastammen begave Opdagerne sig til Egnen omkring Peten-Søen. Paa deres Vej igennem tykke Skove stødte de ofte paa Ruiner af gamle Steder og paa hugne og forsirede Stene, men omtrent 40 eng. Mile fra Søen fandt de Ruinerne af et Marmortempel.

Efterat have brudt igennem Kratskoven fandt de en stor Trappegang af hvidt Marmor, 60 Fod bred. Den havde 120 Trin, der førte opad 50—60 Fod til en ved Kunst dannet Høj, paa hvilken stod en Bygning, der ogsaa var dannet af hvidt Marmor. Bygningen befandtes at være 100 Fod lang og 60 Fod bred.

Stenene vare meget nøjagtigt sammenføjede og bare Mærker af at have været polerede. Tværsover Facaden og langs ad Siderne vare triangulære Buer, og Stenene i samme vare prydede med udhugget Reliefarbejde, der i Rigdom og Skønhed vanskelig kan finde sin Lige i den moderne Bygningskunst.

Buerne vare syv Fod brede, og Pillerne, der adskille dem, ere fem Fod i Diameter. Paa hver af dem er en Figur af en Mand med et Leopardskind over Skuldrene, massive Baand om Anklerne og holdende en Palmegren i den udstrakte Haand.

Der fandtes ogsaa andre Billedhuggerarbejder, og et af Ekspeditionens Medlemmer udtrykte den Anskuelse, at de, der havde opført disse Bygværker, vare bekendte med Frimureriets Symboler.

Taget var vidunderlig velbevaret. I det indre var et Alter. Smaa Huller, borede ved Siden af Buerne, ledte til den Antagelse, at Forhæng havde været benyttede for at adskille Rummene, og da ingen Vinduer fandtes, antages det, at kunstig Lys havde været anvendt.

Hr. Thomsen er af den Mening, at Bygmesteren af dette Tempel maa have været bekendt med Værktøj af Metal, da det uden saadant vilde have været umuligt at skabe et saa arkitektonisk Underværk, og de rige Billedhuggerarbejder og Forsiringer kunde umuligt være udførte med Redskaber af Sten; Folk maatte derfor paa den Tid have været kyndige i at forarbejde Metalredskaber af et eller andet Slags.

Saadanne Opdagelser ere af speciel Interesse for de Sidste-Dages Hellige, fordi de tro paa Mormons Bogs Ægthed. Enhver Forøgelse i Kundskab om Fortiden i Amerika bestyrker Profeten Josephs Paastand om Himmelens Bistand i at finde og oversætte det mærkelige Værk.

De Sidste-Dages Hellige have Aandens Vidnesbyrd om Evangeliets Sandhed, og det er nu yderligere bestyrket ved Beviser, frembragte gennem Opdagelser som de ovennævnte. (Deseret News.)

Guds Regering.

Af Præsident John Taylor.

(Fortsat fra Side 109.)

Dersom Skriften altsaa ikke er et Phantom, dersom dens Syner og Profetier ikke ere Fantasibilleder skrevne for at bedrage, saa have vi ligesaa megen Ret til at vente disse Tildragelser, som vi have til at tro paa nogen af de Begivenheder, som allerede have fundet Sted. Men for at mine Læsere ikke skulle være uvidende om Skriften med Hensyn til disse Ting, vil jeg anføre nogle faa Skriftsteder, som i sig selv ere ligesaa tydelige og klare som nogen anden Del af Guds Ord. Angaaende Kristus som en retmæssig Arving staar der skrevet: „Alle Ting ere skabte ved ham og til ham, og uden ham er end ikke en eneste Ting bleven til af det, som er bleven til." „Han er den mægtige Gud, den evige Fader," osv. „Thi af ham, og ved ham og til ham ere alle Ting." „Du siger, at jeg er en Konge; jeg er dertil født." „Da skal Herren blive Konge over hele Jorden."

Jøderne forregnede sig storlig med Hensyn til Kristi Komme fordum, og Hedningerne have begaaet en ligesaa stor Fejl med Hensyn til hans andet Komme. Jøderne forventede, at han skulde komme alene som en timelig Befrier, og de oversaa hans Lidelser, Prøver, Forfølgelse og Død. Hedningerne derimod, som havde troet paa hans Lidelser, have tabt hans anden Tilkommelse af Syne, saavel som Guds Forjættelser til Fædrene, Jordens Forløsning og Guds Rige. Begge have taget fejl; begge tro en Del, ingen af dem det Hele. Jøderne bleve som Følge af deres Vantro afskaarne; men naar Kristus kommer igen, vil han komme paa den Maade, som deres Fædre ventede ham, nemlig som en Konge med Magt og Myndighed.

Da Hedningerne ere nedsunkne i Mørke, have de tabt af Sigte Guds store Hensigter med Hensyn til Menneskenes og Verdens Forløsning, alle Tings Genoprettelse og Kristi Komme for at regere. De have saa aldeles forglemt sig selv, at de virkeligen opfylde Peters Profeti: Der skal i de sidste Dage komme Bespottere, som vandre efter deres egne Lyster og sige: Hvad bliver der af Forjættelsen om hans Tilkommelse? (2. Petr. 3, 3.)

Skriften fremstiller Kristus som „Vingaardens Herre", som „Arvingen", der blev ihjelslagen, som Verdens „Sædemand", som den, der „ombringer de onde Vingaardsmænd", „som den, der kommer for at regere Nationerne med et Jernspir," osv. og for at tage Riget i Besiddelse. Daniel siger: „Jeg saa i Synerne om Natten, og se, der kom En i Himmelens Skyer som Menneskens Søn, og kom ind til den Gamle af Dage, og de førte ham frem for ham. Og han gav ham Magt og Ære og Rige, og alle Folk og Tungemaal skulde ære ham;

hans Herredømme er et evigt Herredømme, som ikke forgaar, og hans Rige et saadant, som ikke skal fordærves." (Dan. 7,13.14.) Sacharias siger: „Og hans Fødder skal paa den samme Dag staa paa Oljebjerget, som er ligefor Jerusalem mod Østen, og Oljebjerget skal revne midt ad fra Østen og til Vesten, at der skal blive en saare stor Dal, og Halvdelen af Bjerget skal vige mod Norden, og den anden halve Del deraf mod Sønden. Da skulle I fly til mine Bjerges Dal, thi Bjergenes Dal skal naa til Azal, og I skulle fly, ligesom I flyede for Jordskælvet i Usiæ, Judæ Konges Dage; og Herren min Gud skal komme, og alle Hellige med dig ...... Og Herren skal være Konge over al Jorden; paa den samme Dag skal Herren være een, og hans Navn eet." (Sach. 14,4. 5. 9.) Disse, saavel som mange andre Profetier, maa opfyldes, hvis Bibelen er sanddru. Disse Herrens Hensigter, som vare Fortidens Helliges Haab, og om hvilke Digterne sang og Profeterne skrev, vare alle trofaste Helliges, Profeters og Patriarkers, Jøders og Kristnes Trøst. Tag disse bort, og Verden vilde for de Hellige være et usselt Opholdssted, de Retfærdiges Haab uden Værd og Guds Ord et Gøgleværk.

For det fjerde: Det vilde tilintetgøre Guds Hensigter med Hensyn til de Retfærdiges Aander, de Døde, Verdens Fremadskriden og dens endelige Ophøjelse, og tillige Menneskets Ophøjelse.

Da Herren skabte denne Verden, havde han, som allerede anført, et Formaal for Øje, ikke blot for Verden og dens fremtidige Bestemmelse, men ogsaa for de Aander, som da vare i Tilværelsen. De store og evige Hensigter, som vor himmelske Fader i sin fuldendte Visdom havde for Øje, da han udstedte sin guddommelige Befaling, og denne Verden blev skabt, kunde ikke tilintetgøres, med mindre han ophører at være Gud. Og det oplivende Haab, som besjælede hans Sønner (de Aander, som boede hos ham), da de saa denne skønne Klode tildannet, der var bestemt til at være deres Opholdssted, deres Ejendom, Stedet, hvor de skulde paatage sig Legemer, hvor de skulde leve, styre og regere, ikke alene i Tid, men i Evighed, maa ikke og kan ikke tilintetgøres. Og dog, hvad Gavn er alt dette for dem, dersom Satan skulde triumfere, de vantro herske og Guds Rige ikke blive grundfæstet? De kunde ikke have „jublet af Glæde" ved Udsigten til, at denne Verden bestandig skulde være under Satans Herredømme, ved at beskue den Fordærvelse, Nedværdigelse, Elendighed og Ødelæggelse, som har hersket paa den. Men dersom vi forfølge denne Genstand endnu længere og betragte de retfærdige Døde, ville vi finde, at deres Stilling vilde være alt andet end misundelsesværdig under saadanne Omstændigheder. Det var Haabet om Opstandelsen, der bevægede dem til at forblive standhaftige, og det var Gud, som plantede det i deres Bryst; men dersom de ikke opstaa, og dersom Kristi Rige ikke bliver oprettet, og de komme til at regere med

ham, har deres Haab været forgæves, deres Lidelser frugtesløse, og Guds Planer skulle vorde tilintetgjorte. Til ingen Nytte bar de trofaste Vidnesbyrd trods en falden Verdens Modstand; forgæves led de for at se ham, der er usynlig; forgæves vandrede de om i Faare- og Gedeskind; forgæves saa de hen til en Stad, der havde Grundvold, hvor de skulde erholde Belønninger, og falske og bedrageriske ere alle Profeters Vidnesbyrd, der have vidnet om alle Tings Genoprettelse, fra Verdens Grundvold blev lagt. Tag dette bort, og vort største og herligste Haab er tilintetgjort; vi leve og dø som Daarer. Dersom det altid tillades Verden at blive, som den er, saa er de retfærdiges Haab forgæves, Guds Forjættelser slaa fejl, Satan triumferer, og Guds Planer forstyrres.

(Fortsættes.)

De Sidste-Dages Helliges Organ for Skandinavien
Grundlagt 1851 • Udgaar den 1. og 15. i hver Maaned

Onsdag den 15. April 1908.

Afskedsord.

Med forunderlige Følelser fratræder jeg nu for anden Gang mit Arbejde som Oversætter og Skriver for Skandinaviens Stjerne; jeg vil derfor her nedskrive nogle Linier, da der maaske vil gaa lang Tid, før jeg paany faar en saadan Lejlighed.

Naar vi betragte Tingene i det rette Lys, da se vi, at alt, som er af jordisk Oprindelse, er forgængeligt eller underkastet Forandring og Omskiftelse; saaledes forholder det sig med det, som er sagt, skrevet og gjort under menneskelig Indflydelse, men Sandhedens Ord, som prædikes, skrives eller fremføres under Guds Aands Inspiration, bestaar til evig Tid, som Poeten siger:

„Kun hvad der kom fra oven ned,
Kan blomstre i al Evighed."

Den gode, himmelske Sæd, som Herrens ydmyge Tjenere udsaa gennem Tale, Skrift, Eksempel eller Konversation, vil sikkerlig i Herrens bestemte Tid bære Frugt for ham i Retfærdighed. Paulus sagde: „Jeg plantede, Apollos vandede, men Gud gav Vækst." Og ham alene tilkommer Æren, naar vi se vort ufuldkomne Arbejde i Herrens Vingaard krones med Fremgang og Velsignelse.

Den største Belønning og Tilfredsstillelse for den Tid, jeg i min Ufuldkommenhed har tilbragt med at udføre det vanskelige Hverv at oversætte det skrevne Ord, vil være, om Herren vil se bort fra mine

Mangler og antage Hjærtets Attraa og Villie til at gøre godt, og at han vil velsigne den udsaaede Sæd, saa at den kan spire, blomstre og bære rigelig Grøde med mange Fold. Høsten er stor, men Arbejderne ere saa i Forhold til de mange Mennesker, som saa at sige vandre i Uvidenhed og Uvished om, hvad der tjener til deres Sjæls Frelse. Derfor er det af Vigtighed, at vi som Guds udvalgte Børn leve et eksemplarisk Liv og gøre alt, hvad der staar i vor Magt for at lade vort Lys skinne for vore Omgivelser, og erindre Skriftens Paamindelse om at arbejde, medens det er Dag, „thi Natten kommer, da ingen kan arbejde".

Det har været mig en sand Glæde i de forløbne 2 Aar og 3 Maaneder i Norge og Danmark at tilbringe min Tid i Herrens Tjeneste, hvoraf de sidste 11 Maaneder her paa Missionskontoret; vor Samvirken her i Nr. 11 har været som Medlemmer af en og samme Familie; den er altid foregaaet i Enighed og Harmoni.

Det er mig en Fornøjelse at anbefale til Stjernens Læsere som min Eftertræder min prøvede, erfarne og kyndige Ven og Barndomskammerat, Ældste O. J. Andersen fra Castle Dale, Utah. Farvel, Norge! Farvel, Danmark! Maatte Herrens Velsignelse hvile over de Hellige, over hans Værk og over alle oprigtige sandhedssøgende Mennesker i disse Lande og overalt paa Jorden, er mit oprigtige Ønske. John A. Olsen.

Afløsning. Efter et godt og hæderligt udført Arbejde løses følgende Ældster fra deres Missionsvirksomhed i Skandinavien, for at vende tilbage til deres Hjem i Bjergenes Dale:

George Kofod fra København til Levan, Utah.
Christian Andersen fra København til Green River, Utah.
Lawrence C. Wall fra Aalborg til Lyman, Wyoming.
Nikolai Andersen fra Kristiania til Salt Lake City.
Charles J. Olsen fra Kristiania til Levan, Utah.

De tre førstnævnte afrejste med Dampskibet „Canada" fra Liverpool den 2. April, og de to andre rejser med Dampskibet „Dominion" fra samme Sted den 16. April. Vi ønske dem en lykkelig og behagelig Hjemrejse.

Ankomst. Ældsterne O. J. Andersen fra Castle Dale og Peter Sundwall fra Fairview, Utah, ankom til København den 2. April. Broder Andersen skal arbejde paa Skandinaviens Stjernes Kontor, og Broder Sundwall, som for 12 Aar siden præsiderede over den skandinaviske Mission, skal nu præsidere over den svenske Mission.

Vi ønske disse vore kære Brødre hjertelig velkommen til Skandinavien.

Søndagsskolernes Program for Maj Maaned 1908.

1. Klasse.

17. Lektie: Jesus gaar paa Vandet. (Matt. 14. Kap.).
18. Lektie: Israeliterne gaa igennem det Røde Hav. (2. Moseb. 13. og 14. Kap.).
Hvorfor Israeliterne vare i Trældom — Nævn i Korthed Plagerne — Deres Udfrielse.
19. Lektie: Naaman, den spedalske. (2. Kong. 5. Kap.).

2. Klasse.

13. Lektie: Joseph i Ægypten. (1. Moseb. 44—47. Kap.).
Hans Brødre ydmygede — giver sig tilkende — sender Bud efter sin Fader — Mødet og Glæden — Kongens Venlighed — Jakob velsigner Kongen — Hjem i Ægypten.
14. Lektie: Moses og Miriam. (2. Moseb. 2. Kap.).
Israeliternes Stilling — en Moders vise Planer — en Søsters Aarvaagenhed — Prinsessen finder Barnet og opdrager det — Moses lærer fra hans egen Moder.
15. Lektie: Moses en mægtig Leder for Guds Folk, Herren kaldte ham til at udfri hans Folk fra Trældom — Faraos Haardhed — Mange Plager sendte — Indstiftelse af Paaskefesten — Overgangen over det røde Hav — Faraos Hær begraves i Bølgerne — Priser Gud.

3. Klasse.

13. Lektie: Apostlerne valgte. (Matt. 4. Kap. 14—25; Mark. 3. Kap. 13—20; Joh. 1. Kap. 35—51.).
14. Lektie: Bjergprædiken. (Matt. 5. Kap.).
15. Lektie: Fortsættelse af foregaaende.

4. Klasse.

13. Lektie: Bygger nye Hjem, flytter fra Clay County — Vælger Far West — Andre Nybyg — Forlader Kirtland — Adam-ondi-Ahman — Fremtidsudsigter. (Se Joseph Smiths Levnetsløb Kap. 33.)
14. Lektie: De Helliges Uddrivelse fra Missouri — Valguroligheder — Joseph og andre arresteres — Slaget ved Crooked River — Blodbladet ved Hauns Mill — Overgivelse af Far West. (Se Joseph Smiths Levnetsløb Side 230—251.)

15. Lektie: Det skønne Nauvoo.
Flygtningene modtages — Joseph ankommer — hans Oplevelser, efter at han forlod Far West — en Dag af Helbredelse — en anden Mission til England — Profeti opfyldt — Nauvoo i 1844. (Se Joseph Smiths Levnetsløb Kap. 42—47.)

Foraarskonferencen i København.

Den aarlige Konference begyndte Lørdag Aften den 28. Marts, i de S. D. Helliges Forsamlingssal i Korsgade 11, med Sang og Bøn, hvorefter Præsident L. Petersen bød de tilstedeværende hjertelig Velkommen. Foruden Præsident S. Rasmussen og Missionskontorets Ældster var der mødt 27 omrejsender Ældster og en besøgende fra Aarhus Konference. Mødet begyndte Kl. 8 med indledende Bemærkninger af Præsident L. Petersen. Forstanderne over de forskellige Grene afgave deres Rapporter over den Virksomhed i Evangeliets Udbredelse, som er lagt for Dagen i de sidste 5 Maaneder; det fremgik deraf, at den samlede Rapport for Konferencen var som følger: 84,330 Skrifter uddelte; 2,138 Bøger omsatte; 68,789 fremmedes Huse besøgte; 4,163 evangeliske Samtaler; 308 Møder afholdte; 36 Personer døbte og 8 Børn velsignede.

Præsident S. Rasmussen gjorde nogle Slutningsbemærkninger og udtalte sin Tilfredshed med det udførte Arbejde i de sidste 5 Maaneder.

Søndagsskolens Konference begyndte den 29. Kl. 10 Formiddag.

Efter Sang og Bøn bleve Rapporterne fra de forskellige Søndagsskoler i Konferencen afgivne; af disse fremgik det, at et godt Arbejde var blevet udført; adskillige vare emigrerede, men deres Pladser vare erstattede med nye Medlemmer.

Dernæst udførtes et særdeles godt Program af Københavns Søndagsskole, bestaaende af Korlæsning, Sange og Deklamationer. Børnenes velindøvede og godt udførte Stykker og Sange samt den eksemplariske Orden og Disciplin, de udviste, var et Vidnesbyrd om Bestyrelsens, Lærerindernes og Lærernes Utrættelighed og Flid i at undervise de unge og plante den gode Sæd i deres Hjærter. At betragte og lytte til de uskyldige smaa gjorde et rørende Indtryk paa de mange forsamlede; flere af dem bleve ved den højtidelige Stemning bevægede til Taarer.

Søndag Efterm. Kl. 2. Ældste H. C. Hansen var den første Taler. Han fremstod og bar et kraftigt Vidnesbyrd om Herrens Værk og udtalte sin Taknemmelighed til ham for den Fremgang, som det nyder, hvorsomhelst hans Tjenere ere udgangne. Ældste H. F. Jensen talte om Maaden, hvorpaa Evangeliet blev prædiket i Frelserens Dage, og hvorledes det prædikes i vor Tid af de Sidste-Dages Helliges Ældster.

Taleren forklarede ligeledes, hvorledes den Helligaands Gave meddeles de nydøbte Troende ved Haandspaalæggelse af Herrens bemyndigede Tjenere. Ældste Christian Andersen bar sit Vidnesbyrd, og eftersom han havde modtaget en hæderlig Afløsning fra sin Mission, bød han med velvalgte Ord et hjerteligt Farvel til de Hellige og hans Venner.

Ældste J. P. Meilstrup talte om den store Glæde, der tilkendegives hos de Hellige, naar deres Medmennesker komme til Sandhedens Erkendelse og annamme Evangeliet. Han berørte Princippet Tro, ledsaget af gode Gerninger, og sagde, at den nærværende Tid er en Advarselens Tid, og Ældsterne og de Hellige burde være nidkære i at gøre alt, hvad de kunne for at udbrede Sandheden, og derigennem høste de Velsignelser, som ere lovede for Flid og Udholdenhed i Herrens Tjeneste. Han talte derefter om Evangeliets Genoprettelse i de sidste Dage gennem Profeten Joseph Smith.

Præsident S. Rasmussen glædede sig over de Vidnesbyrd, som vare aflagte, og talte om det store og herlige Værk, der blev oprettet gennem Herrens udkaarede Profet, Joseph Smith, og fortsat under Brigham Youngs og de andre Profeters Ledelse i de sidste Dage. Han talte dernæst om nogle af de Forfølgelser, som de Hellige have gennemgaaet i de svundne Aar af denne sidste Uddeling.

I Mødet Søndag Aften Kl. 7 var der mødt et stort Antal Hellige og Fremmede i den veloplyste Sal med de nye elektriske Kupler, hvor et godt Sangkor paa henved 40 Medlemmer var tilstede; det hele gjorde et behageligt Indtryk paa de indtrædende.

Ældste Newman Beck talte over Evangeliets første Principper og vidnede om, at Gud har oprejst en Profet i de sidste Dage.

Ældste John A. Olsen talte om Sabbatens Helligholdelse og Nødvendigheden af at hvile fra vort daglige Arbejde paa Herrens Dag; han bar sit Vidnesbyrd om Evangeliets Gengivelse til Jorden i vor Tid.

Præsident S. Rasmussen forklarede Evangeliets første Principper paa en klar og tydelig Maade; at de ere indstiftede til Menneskeslægtens Frelse og ere en Livslugt til Livet for hver den, som annammer dem. Vi burde skride fremad i gode Gerninger, Skridt for Skridt, indtil vi tilsidst opnaa en evig Frelse i vor himmelske Faders Nærværelse. Tilsidst nedbad han Guds Velsignelse over de forsamlede. Mødet sluttedes med Sang og Bøn.

Mandag Aften Kl. 8 holdtes Nadvermøde, i hvilket Kirkens almindelige Autoriteter og Missionens og Konferencens Myndigheder ved Afstemning bleve opholdte paa sædvanlig Maade.

Missionærerne beskikkedes derpaa til at virke i Konferencen som følger: Præsident over Københavns Konference og Forstander over Københavns Gren Lorentz Petersen; Konferencens Skriver Fred. Jørgensen;

omrejsende Ældste i Københavns Konference J. P. Meilstrup; missionærende Ældster i Københavns Gren: Lorentz Petersen, Hans F. Jensen, Newman Beck, James E. Frandsen, Hugo C. A. Petersen, Peter Mortensen, John Larsen, Carl Berg, Fred. Jørgensen, J. P. Meilstrup, J. G. Hansen, Joseph M. Olsen og Joseph W. Petersen.

Nordøst Sjællands Gren: James J. Larsen, Alfred Johansen, P. P. Skriver og Carl C. Nielsen.

Nordvest Sjællands Gren: W. A. Petersen og Joseph S. Baird.

Sydvest Sjællands Gren: Lars Andersen og H. C. Hansen.

Lolland og Falster Gren: Jørgen Madsen og P. H. Westenskow.

Møen og syd Sjællands Gren: Hans Mikkelsen og James O. Petersen.

Bornholms Gren: Niels Jensen og N. P. Jeppesen.

Førend Nadveren administreredes, talte Ældste Hans Mikkelsen om dens vigtige Betydning og hvorfor de Hellige deltage i dette Sakramente. Efter det hellige Maaltid fremstod Ældste James E. Frandsen og bar sit Vidnesbyrd om Evangeliets Sandhed; han ønskede at gøre sit bedste for at forkynde det til vore Medmennesker.

Præsident Lorentz Petersen tilføjede sit Vidnesbyrd og opmuntrede de Hellige til at leve deres Religion.

Præsident S. Rasmussen holdt Slutningstalen og dvælede især ved Kristi Mission her paa Jorden. Han talte ligeledes om de Helliges Pligter og om de Velsignelser, de vilde berede sig selv ved at være pligtopfyldende og lydige mod Herren. Opmuntrede dem til Trofasthed og Nidkærhed for Guds Sag og ønskede, at de maatte være dydige og i enhver Henseende gøre sig værdige til det Navn, de have paataget sig, nemlig Sidste-Dages Hellige.

Tirsdag Aften den 31. holdtes Ungdomsforeningens Konference med Oplæsning af Rapporterne, og et godt Program blev udført.

Onsdag Aften holdtes Kvindeforeningens Bazar til Indtægt for de Fattige, hvor mange Folk var tilstede.

Torsdag Aften var der Afskedsfest med Program og Forfriskninger.

Mandagen den 30. holdtes 2 Præstedømsmøder, hvori Ældsterne omtalte deres Virksomhed og Erfaringer gennem de forløbne 5 Maaneder, og mange Raad og Lærdomme bleve givne.

Sangkoret, under Ledelse af Ældste N. C. Christensen med Ældste Hugo C. A. Petersen som dets Organist, gav Fredag Aften den 27. Marts, med Assistance af andre, der toge Del i Programmet, en særdeles vellykket Aftenunderholdning for fuldt Hus.

Fred. Jørgensen, Skriver.

Foraarskonferencen i Aarhus.

Konferencen begyndte Lørdag den 4. April Kl. 8 Aften. Missionspræsident Søren Rasmussen, Genealog Jens Jensen, Konferencepræsident Hyrum J. Jensen fra Aalborg samt de 28 i Konferencen virkende Missionærer, vare tilstede. Præsident Charles Jensen som ledede alle Møderne, fremstod efter Sang og Bøn og bød de forsamlede Velkommen; han udtalte Haabet om, at alle maatte høste Velsignelse i disse Sammenkomster. Derefter rapporterede Grensforstanderne deres Arbejde som følger: Peter M. Frandsen, Esbjerg; L. C. Jensen, Odense; Hyrum Larsen, Vejle; N. C. Møller, Randers og Charles Jensen, Aarhus. Præs. Jensen oplæste en samlet Rapport som viste, at der var bleven omsat 47,639 Skrifter og 2,448 Bøger; 35,121 Fremmedes Huse vare besøgte; 6,786 evangeliske Samtaler og 553 Møder vare afholdte; 13 Personer vare blevne døbte og 8 Børn velsignede. Han havde besøgt Grenene to Gange i det sidste Halvaar og fundet alt i en god Forfatning. Efter en Sang til Afveksling fremstod Præs. Rasmussen og udtalte sin Tilfredshed med Rapporterne og med den Nidkærhed, som Ældsterne udviste for Herrens Sag, han talte derefter opmuntrende til alle, som vare tilstede. Mødet sluttedes med Sang og Taksigelse.

Søndag Formiddag Kl. 10 afholdtes Søndagsskolens Konference. Præs. Jensen gjorde nogle indledende Bemærkninger, hvorefter Rapporterne for de forskellige Søndagsskoler bleve afgivne; den samlede Rapport viste, at der i Konferencen var 46 Funktionærer og 197 Elever; 45 pCt. vare Børn af Forældre udenfor Kirken; 110 Møder vare afholdte. Præs. Jensen sagde, at han var veltilfreds med Eleverne og med Funktionærernes Arbejde. Derefter udførtes et udmærket godt Program af Aarhus' Grens Søndagsskole. Præs. Rasmussen fremstod og udtalte sin Tilfredshed og Glæde ved at høre dette Program; han sagde, at man deraf kunde se, at der var lagt en stor Interesse for Dagen for Søndagsskolesagen i Aarhus Gren og at om Folk, som modarbejde Mormonismen, vilde i en god Aand betragte det store Arbejde, som udføres blandt de Unge, da vilde de næppe rejse deres Haand imod denne Sag.

I Eftermiddagsmødet Kl. 2 bar Bro. L. C. Jensen og N. C. Møller kraftige Vidnesbyrd, hvorefter „O min Fader", blev til Afveksling afsungen. Præs. Hyrum Jensen bar Vidnesbyrd og talte om Frafaldet. Præs. Rasmussen talte om Nødvendigheden af Aabenbaring saavel i vore som i fordums Dage.

Mødet sluttedes med Sang og Bøn.

Søndag Aften Kl. 8 fortsattes Konferencen. Præs. Chas. Jensen talte over Emnet „Gud som et personligt Væsen". Efter Sang af en Kvartet talte Præs. Søren Rasmussen over Evangeliets første Principper og sagde, at de vare tydelige og letfattelige, som de ere ned-

skrevne i Bibelen; han viste ogsaa, at det var nødvendigt at have Myndighed fra Gud til at forvalte Evangeliets Ordinanser. Salmesang og Bøn sluttede Mødet.

Mandag den 6. afholdtes to Præstedømsmøder, hvor alle Missionærerne afgave deres personlige Rapporter over udført Arbejde, hvilket havde været meget tilfredsstillende for dem. Gode Raad og Instruktioner bleve derefter givne af Præs. Chas. Jensen og S. Rasmussen, og begge udtalte deres Tilfredshed med det udførte Arbejde.

Nadvermøde afholdtes Mandag Aften Kl. 8. Nadverens Betydning blev forklaret af Ældste Carl M. Nielsen. Kirkens Autoriteter bleve foreslaaede og enstemmigt vedtagne til Opholdelse i de Helliges Tro og Bønner. Missionærerne beskikkedes som følger: Som Konferencepræsident Charles Jensen og N. J. Nielsen Konferencens Sekretær; Carl M. Nielsen omrejsende Ældste; i Aarhus Gren, Borupsgade 12 A, Charles Jensen, N. J. Nielsen, Carl M. Nielsen, A. W. Jensen, Arthur Nielsen, Isaac A. Jensen og C. C. Johnsen; Randers Gren, Nygade 6, J. J. H. Jensen, Henry J. Nielsen, A. K. Poulsen, Franklin T. Nielsen og James B. Christiansen; Odense Gren, Overgade 56 o. G., H. P. Olsen, Niels Iversen, James Brown og Orson A. Garff; Esbjerg Gren, Danmarksgade 75, Søren R. Nielsen, Henry M. Bohne, Ernest Nielsen og Hyrum Hansen; Veile Gren, Fredericiagade 6, Hyrum Larsen, Joseph P. Johansen, Joseph H. Hansen og Morten C. Jensen. (Den førstnævnte i hver Gren er Forstander.) Ældsterne L. C. Jensen, P. M. Frandsen, N. C. Møller og Rasmus Rasmussen bleve afløste for at besøge Slægt og Venner. Ældsterne Rasmus Rasmussen og P. M. Frandsen bare deres Vidnesbyrd om, at de havde haft Glæde og Tilfredshed i deres Arbejde i Danmar .

Efter Sang af en Kvartet fremstod Præs. Charles Jensen og Søren Rasmussen og talte om de Pligter, som paahvile de Sidste-Dages Hellige, og om de Velsignelser, som følge de trofaste, der leve i Overensstemmelse med Evangeliets Forskrifter.

Tirsdag Aften holdt Ungdomsforeningerne et fælles Konferencemøde, hvor Rapporter afgaves, og et Program gennemførtes af Foreningen i Aarhus. Præs. Søren Rasmussen talte til de forsamlede og tilskyndede de unge til fortsat Virksomhed i sund og nyttig Uddannelse.

Onsdag Aften holdtes Afskedsfest med et godt Program og Forfriskninger. Samtlige Møder havde god Tilslutning, og alle udtalte deres Tilfredshed med Konferencens Forløb. De Helliges Gæstfrihed i Aarhus paaskønnes i høj Grad af Præsidenterne og Missionærerne.

N. J. Nielsen, Skriver.

Menneskelig Indflydelse.

Intet Menneske fødes til Verden, uden at det enten forøger eller formindsker Totalsummen af den menneskelige Lyksalighed. Selv om det ikke mærkes i den nærværende Tid, vil det dog komme til Syne i den menneskelige Familie gennem kommende Slægter. Det er umuligt for nogen at løsrive sig fra Forbindelsen med Universet; der er intet afsondret Sted i dette, heller ingen mørk Nat, hvor man kan skjule sin Tilværelse eller fjerne sig fra det menneskelige Slægtskabsforhold. Vor moralske Indflydelse efterlader sig altid Spor af enten godt eller ondt i det fremtidige Liv. Da vi af Naturen ere saaledes dannede, at vi trænge til Selskabsfæller, saa ville baade vi og de enten blive bedre eller værre ved at komme i Berøring med hverandre.

Missionærernes Rapport for Marts 1908.

Konferencepræsident	Konference	Antal Missionærer	Skrifter omsatte	Bøger omsatte	Fremmedes Hjem besøgte	Evangeliske Samtaler	Møder afholdte	Døbte	Ordinerede	Børn velsignede
Hyrum J. Jensen	Aalborg	23	9143	306	5467	579	59	2		1
Charles Jensen	Aarhus	28	9785	273	7227	1211	94	1		2
Lorentz Petersen	København	28	21178	453	15800	854	66	14		2
Peter Borup	Bergen	18	3970	594	3323	359	40			6
Edw. C. Ekmann	Kristiania	33	8891	708	7942	1477	179	7		3
Mathias J. Benson	Trondhjem	18	2204	544	1798	321	47			
Totalsum for Missionen		148	55171	2878	41557	4801	485	24		14

Indhold:

Udgivet og forlagt af Søren Rasmussen, Korsgade 11, København N.

Trykt hos F. E. Bording (V. Petersen).